

ו' שבט תשפ"ג ג' גיליון 320

שְׁמוֹת - בַּא

הַפְטָרָה :

"הַדְּבָר אֲשֶׁר הִבְרַח ה'" { ירמיה מ"ו }

הרב אשר ביטון רב משמר הגבול - ירושלים

השבת אנו נקרא בפרשה : על שלושת המכות האחרונות שהביא ה' על פרעה ומצרים, ובמכות אלו הייתה מטרה כמו שכתוב: "ולמַעַן תִּסְפַּר בְּאָזְנֵי בְנֵךְ וּבֶן בְּנֵךְ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתָי בְּמִצְרַיִם וְאֶת אֶתְנֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בָם וַיִּדְעֶתְם כִּי אֲנִי יְהוָה". ומכות אלו הם שהביאו את פרעה סופית להסכמה להוציא את בני ישראל ממצרים. אך אם נתבונן בדברים לקראת מכת בכורות, הדברים צריכים ביאור: ה' אומר למשה, "דַּבֵּר נָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיִּשְׁאַלוּ אִישׁ מֵאֵת רֵעֵהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רֵעוּתָהּ כָּלִי כָסֹף וְכָלִי זָהָב". **שואל המדרש**, מדוע בקש זאת ה' ממשה בלשון בקשה, "דבר נא"? ועונה המדרש, כדי שלא יאמר אותו צדיק, (אברהם אבינו), "ועבדום ועינו אותם" קיים בהם, ואילו, "ואחר כך יצאו ברכוש גדול" לא קיים בהם. לכן אמר ה' למשה בלשון בקשה "דבר נא". וצריך להבין וכי זה תלוי רק מה יאמר אברהם אבינו? הרי זו הבטחה של ה' כלפי בני ישראל, ומה זה קשור מה יאמר אברהם אבינו, וכי אם הוא לא יאמר כלום, לא יהיה צורך לקיים הבטחה זו? וכדי ליישב זאת, נקדים ונאמר, שהרי בברית בין הבתרים נאמרו לאברהם אבינו שני דברים. א': ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה. ב': ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. והנה החלק הראשון התקיים בעבודת הפרך של בני ישראל במצרים, ואילו החלק השני של רכוש גדול, בקש ה' ליתן לישראל מרכושם של המצרים, אך ה' ברוב רחמיו על עם ישראל, ומאהבתו אותם, חס עליהם שלא יתעייפו לחינם, החליט ליתן לעם ישראל את הרכוש הרב של המצרים לאחר קריעת ים סוף. שהרי המצרים לקחו איתם את כל רכושם למלחמה, וכשטבעו בים, אספו בני ישראל את כל רכושם. ולכן השאיר את ישראל שיצאו ממצרים ללא משא של רכוש, ואדרבא המצרים הם שיישאו את משא הרכוש בעצמם, ועם ישראל ייקחו זאת ישר לאחר קריעת ים סוף, וכל זה נעשה אך ורק לטובת עם ישראל שלא יתעייפו לחנם. אך פה נוצרה בעיה, הרי ה' הבטיח לאברהם שיצאו ברכוש גדול, והנה עתה יראה אברהם אבינו כי בניו יוצאים ממצרים ללא רכוש, ויחשוב שההבטחה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", לא התקיימה, שהרי לא ידע את הרכוש שמחכה לישראל בים סוף, וכדי למנוע מחשבה כזו אצל אברהם, בקש ה' ממשה שבני ישראל ישאלו איש מאת רעהו ואישה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב ושמלות, כדי שיצאו עם רכוש מסוים ביציאתם ממצרים, ולא יראה שיוצאים ריקם, ויחשוב אברהם אבינו כי הבטחה אחת לא קוימה, ואפילו באופן זמני, לכן נאמר לשון "דבר נא", שזוהי לשון בקשה, שכל מטרתה היא שלא תהיה טרוניה לאברהם אבינו, ולא לגופו של עניין. **משל יפה על כך מובא בספר "ויאמרו אברהם"**, על שתי מדינות שהיו במצב מלחמה שנים רבות, תודות למריבה על שטח אדמה מסוים, והמלחמה התקיימה ללא הכרעה. לימים בא אחד מראשי המדינות הסמוכות ואמר: עד מתי תלחמו ויישפך דם נקי, אני מציע לכם שכל אחד ייקח נציג מטעמו, וילחמו שניהם בלבד, והמדינה שנציגה ינצח, תקבל את שטח המריבה, ובא לציון גואל. שמעו זאת הצדדים וקבלו את ההצעה. ואכן נקבע יום לקרב הקובע, כשכל צד בוחר לו לוחם מטעמו. ביום הגורלי התכנסו ראשי המדינות משני הצדדים באצטדיון בעיר נייטרלית, וכשניתן האות, נכנסו שני לוחמים, אחד גברתן שמן וגבוה, והשני לוחם רזה ונמוך, והחלו להילחם זה בזה, כשעל המנצח מוטל להטיל את חברו לבור שנמצא בסוף המגרש. תוך כדי הקרב הצליח הלוחם השמן והגברתן להרים את הלוחם השני הרזה על גבו, והחל לרוץ עמו לכיוון הבור כדי לזרוק אותו שם ובכך לנצח, אך מה הייתה הפתעת כולם כשברגע האחרון קפץ הלוחם הרזה מגב חברו ותפס בזריזות את הלוחם השמן והגברתן והטילו לבור ובכך הוכרעה המלחמה ארוכת השנים. במסיבת הניצחון שערך המלך המנצח ללוחם, שאל אותו המלך, מדוע נתת לו להרים אותך על גבו ובכך היינו בטוחים שאנו מפסידים את המערכה, היית צריך להרימו מראש! ענה לו הלוחם בחיך, ידעתי שאנצח אותו, אך הוא איש שמן ומלא, ואנכי איש רזה, מדוע אני אתעייף להרימו עד הבור? נתתי לו להרים אותי, וברגע המתאים והנכון קפצתי וניצחתי. והנמשל, אף כאן נתן ה' למצרים לסחוב את כל רכושם וממונם עד ים סוף, ועם ישראל באו על המוכן וקבלו את הרכוש הגדול כפי שהובטח לאברהם אבינו, "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול". מכאן אנו רואים את גודל אהבתו של ה' אלינו ועד כמה הוא חפץ אך ורק בטובתנו ועלינו מוטלת העבודה לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם אמן. **שבת שלום ומבורך.**

פתגם השבוע

"לא זכה משה רבינו לכל מעלותיו"

אלא שהיה אוהב לישראל

ומצטער בצרתם...

{ רבי חיים ויטאל }

זמני כניסת ויציאת השבת			
רבינו	צאת שבת	כניסת שבת	
18:26	17:47	16:33	ירושלים
18:23	17:48	16:49	תל אביב
18:23	17:46	16:40	חיפה
18:26	17:49	16:52	באר שבע
18:26	17:51	16:43	אילת

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

"נקמה בפרעה"

"אור החיים הקדוש"

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲהַ כִּי אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת לְבוֹ וְאֶת לֵב עַבְדִּי לְמַעַן שְׂתִי אֶתְתִּי אֵלָה בְּקִרְבּוֹ. וְלְמַעַן תִּסְפֹּר בְּאָזְנִי בְנֶךְ וּבֶן בְּנֶךְ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלַתִּי בְּמִצְרַיִם, וְאֶת אֶתְתִּי אֲשֶׁר שְׂמַתִּי בָם:" { שמות י' }

עיקר מטרת עשר המכות - להגביר האמונה בעם ישראל

אנשים חושבים, שעיקר מטרת המכות היה כדי לנקום בפרעה ועבדיו. ואנחנו מצווים לספר ולזכור את המכות שהוא קיבל.

והאמת לא כך היא, וכפי שהפסוק אומר 'ולמען תספר באזני בנך ובן בנך', כלומר, שזה היה עיקר המטרה של המכות שאתה תספר לבנך ובן בנך, ובכך יתחזק האמונה בלבם. ופרעה ועבדיו הם היו רק האמצעי לקבל את המכות, ובכך לקדש שם שמים ולהחדיר האמונה בלבבות ישראל.

ההוכחה הברורה לכך היא, שאם המטרה הייתה רק לנקום בפרעה ועבדיו, יכול היה הקדוש ברוך הוא לנקום בצורה טבעית במכות קשות ונאמנות, ולמה היה צריך לשנות את הבריאה במכות ובקריעת ים סוף!!! אלא היות שהמטרה היא, שאנחנו עם ישראל, נזכור את המכות כדי להגביר את האמונה, שינה ה' את מערכת הטבע והבריאה במכות, כי דבר פלא נחקק בלב האדם יותר.

וכך מבאר רבנו האור החיים הקדוש שהיה כאן פלא כפול, גם מבחינת 'כמות המכות' כי לא הייתה שום אומה שקיבלה כל כך הרבה מכות, וגם מבחינת 'צורת המכות' שבאו באופן פלאי ועל טבעי, וכשיש פלא כפול אנשים זוכרים יותר טוב, כי ככל שהדבר מתמיה ומפליא יותר, אנשים זוכרים יותר טוב.

וזה לשון קודשו של רבנו הקדוש: 'וזה לך נעימות אמרי נועם, ולמען תספר באזני בנך ענין זה, והסיפור מן הנמנע שיהיה הדבר תמיד בזיכרוןך, זולת באמצעות שתי תמיהות, האחת, את אשר התעללתי במצרים, הרי תמיה אחת, ותמיה זו לבד לא זוכרים האנשים ולא יספרו מעשה ה', ואמר ואת אותתי, פירוש האותות שעשה ה', תמיהה שנית, שגם בלא ענין מצרים, האות מעצמו הוא דבר פלא, ובאמצעות שתי פלאות, תספר באזני בנך ובן בנך'...

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

לכבוד הרב שלום

אני מטבעי מאוד נחמדה עם כולם, ואפילו יוזמת להשלים כאשר זה נדרש. אבל כלפי בעלי הרבה פעמים אני נסגרת ולא מדברת איתו. בתוך תוכי אני מצפה שישים לב שאני כועסת עליו ומשהו לא בסדר, אבל הוא לא מראה אכפתיות, עד שזה עובר לנו ממילא עם הזמן... איך אני יכולה לסבול בעל חסר רגש כל כך?

תשובה:

אמנם את סוברת שבעלך אמור לקרוא את מחשבותייך, והוא לא! אבל למה לך להחליט שהוא 'חסר רגש'!! את חושבת שהו אמור להבין מתוך השקט שלך שמהו לא בסדר קרה, ויפעל לפי זה ויתנצל ויבקש לתקן את הדרוש תיקון וכדומה. ואני אומר לך שהוא **מרגיש היטב** שקרה משהו, אבל **מה בדיוק** קרה - נשגב מבינתו... ולכן אין זה אומר שהוא חסר רגש אלא להיפך: הוא מרגיש עגמת-נפש מפני שאשתו נסגרת לעתים תכופות **ולא מסבירה** מה קרה! למה לך לגרום **לשניכם** עגמת-נפש ותסכול? שיטה זו של שתיקה רועמת ואי-הסברת פנים לא הוכיחה את עצמה כיעילה, ואדרבה גורמת לשני בני הזוג להרגיש אכזבה ומרירות, וחבל שכך. אל תחשבי שזה כלי חזק כדי לגרום לו להבין משהו, כי הדבר יוביל לריחוק רגשי עם הזמן, ונזק שקשה יהיה לתקן. שימי לב לניסוח שלך: "איך ניתן לסבול בעל חסר רגש כל כך?"! שימי לב עם איזו הרגשה מרה **את** חיה, מבלי שהוא יהיה אשם בכך בכלל. וכמו שאני מבין מדבריך מדובר בעל נחמד שאתם חיים די-בסדר וזורמים הלאה. זוהי מתנה נהדרת שחבל להפסיד אותה. אולי בעלך אשם במה **שקרה**, אבל במרירות ותסכול שלך הוא לא אשם כלל, אלא **את** בעצמך.. ואני אסביר לך למה. להרבה זוגות (אם לא לכולם) קורה שעובר זמן מה עד שמכירים אחד את השני ואת חולשותיו, ולומד איך להגיב לכל עניין וממה להיזהר. ולכן מומלץ מאוד **לעזור לשני להבין** את הנסיבות ואת ההשלכות. ולא להאשים אותו בכל מיני האשמות. ולכן אני מציע לך לשבת עמו לשיחה, וכמו שתמיד אני מדגיש, **דווקא באווירה נינוחה**, ולדבר על הקשר שלכם ועל הצדדים הטובים של בן-הזוג. ואז "להשחילי" שלפעמים קורה כך וכך **ואני נפגעת**, ולא יודעת להסביר לך בצורה נכונה את הצער שלי. תשתמשי בכח השיחה שניתנה לנשים ולך בכלל (כמו שאת רגילה כלפי אחרים) ותנהלי שיחה טובה ובונה ומועילה, ותעריכי אותו על צדדיו הטובים. **בהצלחה.**

לעילוי נשמת מורי ורבי
מרן ראש הישיבה חכם
שלום הכהן בן מלכה
תפחה זצוק"ל ז"ע. אמן.

הלכות - ילקוט יוסף מכבדו בחייו ובמותו

חייב אדם לכבד את אביו ואמו גם אחרי מותם, ויש אומרים שזה מדרבנן, ויש אומרים שגם לאחר מיתה הוא מן התורה. וכן עיקר.

עיקר הכבוד הוא לאחר מיתה לרומם כבוד אביו, כגון לקרותו אבא מארי, וכדומה, ולעשות לו נחת רוח לאחר פטירתו, באמירת קדיש, הדלקת נר נשמה ביום הפטירה,

אם הוא בתוך י"ב חודש לפטירת אביו, כשמזכיר דבר הלכה מאביו יאמר "הריני כפרת משכבו".

בליל יום הכפורים מנהגינו לומר בעת הוצאת ספרי התורה השכבות לנפטרים, ולהורים שנשמתן עדין,

אם האב ציווה על בניו לעשות איזה דבר אחר פטירתו לכבודו, והדבר כרוך בהוצאות, יש אומרים שהבנים חייבים לקיים צוואתו ולהוציא את ההוצאות מדמי הירושה, דאף שכיבוד אב ואם הוא מהממון של האב, וכאן הבנים הרי זכו בירושה ונעשה כממון שלהם, מ"מ לגבי קיום צוואת האב צריכים הבנים לקיים צוואתו ולהוציא את דמי ההוצאות מממון הירושה.

בכלל החיוב לכבד את אביו ואמו אחר פטירתם, הוא לשמור על אמירת קדיש כל י"ב חודש שאחר פטירתם, ובימי פקודת השנה.

יש אומרים שכל דיני אבלות הנהגים על אב ואם הם מדין כיבוד אב ואם, וממילא האב יכול לצוות לבניו שלא ישבו עליו שבעה ולא ינהגו עליו מנהגי אבלות. אולם אין ההלכה כדבריהם, ולפיכך אב שציווה לבניו שלא ישבו עליו שבעה וכו', אסור לבנים לשמוע בקולו, וחייבים לנהוג כל דיני אבלות המבוארים בהלכה. ואמנם לעניין

שמיעת כלי שיר והשתתפות בשמחה במשך הי"ב חודש על פטירת אב ואם, יש אומרים שבזה אם האב מחל על כבודו וציווה לבנו שלא ימנע משמחה במשך הי"ב חודש, והתיר לו להשתתף בשמחות וכדומה, או ללבוש בגד לבן חדש במשך הי"ב חודש, הן רשאי לנהוג כן.

מי שציווה לבניו לפני מותו שלא יאמרו עליו קדיש לאחר פטירתו, לא ישמע לו,

אם חל יום פקודת השנה בשבת, מתחילין לומר קדיש החל מערבית של ליל שבת הקודם, דהיינו קדיש שאומרים אחר במה מדליקין, ואומרים קדיש כל השבוע עד סוף שבת שניה שהוא יום היארצייט.

בן שהוריו בחיים, מותר לו לעבור לפני התיבה להיות שליח צבור, ואין לו לחוש שהוריו יקפידו עליו.

נהגו לעלות לקבר ביום השבעה, וביום השלושים, ולאחר אחד עשר חודש, וביום פקודת השנה. נכון וראוי שגם האבל על אב ואם תוך ז' ימי אבלות, יעמוד כשליח צבור אף שהוא אבל בתוך שבעה.

יש שנהגו ליתן לאבל תוך י"ב חודש לזמן ולברך ברכת המזון.

מנהג הספרדים לעשות אזכרה לנפטר בליל סיום השלושים, ובליל סיום שנים עשר חודש. וטוב שת"ח יאמרו דברי תורה ומוסר לעורר את הצבור לתשובה, ואחר כך עושים סעודה לעילוי נשמת המנוח. ויש שנהגו לעשות אזכרה גם בסיום האחד עשר חודש.

אם יש צורך מותר להקדים את הלימוד שעורכים בליל השלושים ליום העשרים ותשעה אחר הצהרים,

וימשיכו קצת בלימוד בליל שלשים אחרי תפלת ערבית, וכן ביום פקודת השנה אפשר לעשות את הלימוד יום קודם, וימשיכו בלימוד קצת אחר ערבית של ליל פקודת השנה.

יש הנהגים להתענות בכל שנה ביום פטירת אב ואם, ומנהג טוב הוא.

אם חל יום השנה בשבת, המנהג להקדים ולערוך את האזכרה ביום חמישי בערב, וזה עדיף יותר מאשר לדחות את האזכרה ליום ראשון.

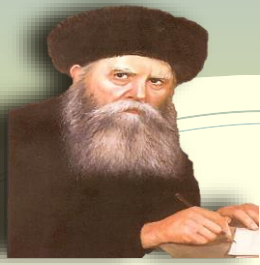
מעיקר הדין מותר להשתתף בשמחת נישואין או בסעודת שבע ברכות, בליל יום הפטירה,

יש מי שאומר שביום היארצייט אם מזכיר דבר הלכה בשם אביו, צריך לומר הריני כפרת משכבו. אך אין המנהג כן.

בכל מנהגי יום השנה יש לילך אחר יום הפטירה, ולא אחר יום הקבורה, הן בשנה הראשונה והן בשנים שלאחר מכן.

מי שמצאו אותו מת בלילה בדירתו, ולדעת הרופאים נפטר כמה שעות קודם לכן, וספק אם נפטר ביום או בלילה, מספק יש לקבוע את יום השנה ביום שלפניו, ולא לפי הלילה שלאחריו.

ביום השנה נוהגים לעלות לקבר אב או אם, לומר שם פרקי תהלים וכו'. כח הלומד תורה והעלייה לקבר הוריו ביום פטירתם גורמת לו לביטול תורה, וכן מי שהוא זקן או חלוש והעלייה לקבר אבותיו קשה לו, רשאי להימנע מלעלות לקבר אבותיו. מצוה גדולה על הן להשתדל מאד להביא את הוריו שנפטרו בחוץ לארץ, לקבורה בארץ ישראל.

הגאון רבי יוסף יצחק שניאורסון מליובאוויטש זצוק"ל

רבנו לאחר שיהודי אחד בשם מרדכי רובין שהיה חבר פרלמנט בלטביה הפעיל לחצים בינלאומיים, ביניהם התניית חידוש חוזה הסחר עם לטביה, רבנו אמנם ניצל מגזר דין מוות אך בכל זאת נשלח לגלות בעיר קאסטרמה, ביי"ב תמוז ה'תרפ"ז שוחרר רבנו סופית אך ההודעה על כך הגיע לרבנו רק למחרת. רבנו שחלה כתוצאה ממאסרו נאלץ לעזוב את רוסיה, לפני עלייתו לרכבת נאם רבנו לפני אלפי החסידים שהגיעו להיפרד ממנו, תוך כדי דבריו אמר רבנו "כי רק הגוף היהודי יכולה להימצא בגלות אך הנשמה היא חופשית" הסיסמא הזו הפכה להיות למקור השראה ועידוד לכל יהודי בגלות באשר הוא. מסעו לארץ ישראל: בשנת תרפ"ח עזב רבנו את רוסיה והתיישב בריגא שבלטביה, שם ייסד ישיבה, בכל אותו זמן לא שכח רבנו את חסידי הנמצאים בגלות ובשנת ה'תרפ"ט הצליח להחדיר לתוך רוסיה מצות לפסח. עוד באותה שנה החל רבנו את מסעו לארץ הק' שם ביקר בין היתר את הקהילה בחברון, רבנו אף זכה באישור מיוחד המאשר את כניסתו למערת המכפלה, דבר שלא ניתן בקלות באותם ימים. משם המשיך רבנו לארצות הברית ובשנת ה'תרצ"ד נסע לגור בעיר וורשא שבפולין שם חידש את ישיבתו תומכי תמימים, שנה לאחר מכן שנת תרצ"ו עבר רבנו יחד עם הישיבה לעיר אטוואצק הסמוכה לוורשה. ארצות הברית: בשנת תרצ"ט ייסד רבנו את אגודת חסידי חב"ד העולמית, רבנו שלח מכתבים לחסידיו בה הוא קורא להם להתאחד סביב ארגון אשר המטרות החשובות בו יהיו: קשר רציף בין כל קהילות חב"ד באשר הם, ייסוד בתי ספר בכל קהילה עם מלמדים יראי שמים ועוד ועוד. בשנת ה'ת"ש נסע רבנו שוב לנוו יורק הפעם כדי לגור בה, רבנו התיישב בעיר ברוקלין שבניו יורק, גם שם ייסד את ישיבת תומכי תמימים המפורסמת. משנת ת"ש עד לפטירתו, הקים רבנו ישיבות, בתי ספר, חברת מחנה ישראל, מרכז לענייני חינוך, מכון להוצאת ספרים, אוצר ספרים, חברת ביקור חולים, לשכת עזרה לפליטים ועוד פעילויות רבות שהמקום צר מלהכיל. פטירתו: בשבת קודש פרשת בא י' שבט ה'תש"י החזיר רבנו את נשמתו ליוצרו, חייו מלאים בעשיה ולימוד תורה, במשך שנות חייו הספיק רבנו לעזור לעשרות אלפי איש, הכל בפשטות ובנעימות. מנו"כ בקווינס שבניו יורק בארצות הברית.

אוהל קברו של הריי"ץ, שבו נמצא גם קבר חתנו

רבי יוסף יצחק שניאורסון המכונה הריי"צ מליובאוויטש, נולד בשנת ה'תר"מ י"ב לחודש תמוז, לאביו רבי שלום דובער שניאורסון האדמו"ר החמישי לשושלת חב"ד, ולאמו מרת שטערנא שרה. בנערותו בשנת ה'תרנ"ה לקחו אביו עמו להשתתף ב"אסיפת עסקני הכללי" בקאוונא, שעסקה בענייני השעה הנוגעים לכלל יהודי רוסיה הצארית, רבנו אף נעשה למזכירו הפרטי של אביו, ובשנת ה'תרנ"ו השתתף באסיפה בעיר ווילנה. בשנת ה'תרנ"ז בהיותו בן שבע עשרה נשא רבנו לאשה את מרת נחמה דינה בת רבי אברהם. שנה לאחר נישואיו מינהו אביו להנהלת ישיבת 'תומכי תמימים' שנוסדה באותה עת ולימים הייתה לרשת ישיבות עולמית. באותם ימים החלה לנשוב ברוסיה הרוח הקומנסטית שחלק ממטרתה הייתה למחוק כל סממן יהודי דתי, כתשובה לכך סובב רבנו בכל ערי רוסיה והקים רשת חשאית לשימור הגחלת היהודי, לא רק ברוסיה עצמה אלא אף מחוצה לה, במשך מסעותיו הגיע רבנו לווילנה, בריסק, לודז', קעניגסבערג ובעוד רבים מערי ועיירות אשכנז הולאנד ועוד, ובתוך כל אלו הוצרך רבנו מפעם לפעם להגיע לפטרבורג לעסוק ולבקש על ענייני הכלל. בשנת ה'תרע"ג השתתף רבנו לוועדת הרבנים שסייע להגנה המשפטית במשפטו של מנחם בייליס שנפל קרבן לאחת מעלילות הדם הגדולים בהיסטוריה. בשנת ה'תרפ"פ במלאות לרבנו ארבעים שנה, נפטר אביו, ועול ההנהגה עברה לרבנו, באדר ב' תרפ"ד מונה לרב העיר מוסקבה על ידי באי כח ומתפללים של בתי הכנסת ובתי המדרש בעיר, ברוסיה הקומוניסטית של אותם ימים היה אסור לעסוק בפעילות יהודית מכל סוג שהיא, רבנו מסר את נפשו ותוך סיכון עצמי סובב בין ערי רוסיה וסיפק לאחינו היהודים צורכי דת, רבנו אף עודד את חסידיו לצאת ללא פחד ולעזור לאחיהם היהודים, להביא זוג בברית הנישואים או לקיים ברית מילה במניין של עשרה, לא אחת נתפסו אותם יהודים ונדונו לעבודות פרך במקרה הטוב או לגזר דין מוות. אך רבנו שהיווה כדוגמה אישית לימד את חסידיו לבל יפחדו, ולא יוותרו על גאוותם היהודית. בכל אותם שנים ניסו סוכנים שונים של הנ.ק.ו.ד. לעלות על עקבותיו עד שבט"ו סיוון שנת ה'תרפ"ז נתפס רבנו ונאסר, ודינו נגזר למוות ללא משפט. הוא מספר כי במהלך אחת מחקירותיו איים עליו החוקר באקדח באומרו: "הצעצוע הזה שינה את דעתם של רבים". השיב לו הרבי, "הצעצוע הזה יכול להרתיע מי שיש לו עולם אחד ואלילים רבים, אבל מי שיש לו אל אחד ושני עולמות - אין ה'צעצוע' הזה מפחיד כלל". אמרה זו זכתה לפרסום רב. הרבי אף נפצע בזמן מאסרו, כשהושלך על ידי סוהר בגרם מדרגות תלול, לאחר שהניח תפילין בחטף - בניגוד להוראותיו הממשל הקומוניסטי רצה להפטר מרבנו אחת ולתמיד וללא משפט נגזר דינו למוות, בניסי ניסים ניצל

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה.